

Пролог

Сержантка похитнулася й припала на одну ногу. Талавіру знадобилася мить, щоб зрозуміти: гомілку жінки ковтнула земля. Грунт перетворився на гострі білі зуби, що зімкнулися під її коліном.

— Нас атакують! — востанне закричала командирка, і площу накрило вибухами.

«Шейх-Елі мало бути порожнім. Спалахи знищили все живе», — роїлося в його голові.

Руки діяли швидше, ніж розум. Цілей було забагато. І всі здавалися неможливими, абсурдними, занадто жахливими, щоб бути реальними. З руїн ринули потвори, які колись були людьми. Дехто мав кілька пар рук, інші — додаткові голови, тваринні тулуби, звірячі вишкіри та пазурі. Вони діяли швидко й жорстоко — вгризалися в горлянки, розривали Братів голірuch і бігли далі. Проте найдужче вражали ходячі трупи. Ці істоти ще зберегли людську подобу, але їхні тіла вкривали виразки, шкіра звисала з пальців довгими кривавими шмарклями, очі зяли чорною порожнечею. Сліпі, зруйновані, вони нападали так, наче це був останній наказ мозку, що поволі теж перетворювався на слиз. Монстри кидали каміння та пляшки із запальною сумішшю. Талавір устиг помітити, як кілька десятків неповоротких потвор звалили з ніг одного Брата. Ліворуч упало ще двоє.

Талавір оскаженіло стріляв, але потвори не зважали на кулі. Якщо хтось і падав, то за ним поставали інші.

На купу каміння виповзла жінка з тулубом ящірки. Вона хижо роззявила рота й облизнулася довгим зміїним язиком. Брат М-14

наставив на неї автомат – і це була помилка. Талавір скрикнув, попереджаючи: М-14 занадто близько, якщо потвору розірве – зачепить і його. Талавір схопив камінь і з криком кинув у потвору. Нехай підповзе ближче до нього. Почвара лише на мить зупинилася на ньому погляд, наче він був частиною пейзажу, і розвернулася до М-14. Гвинтівка в руках М-14 задрожала. Той вагався лише мить, а тоді зненацька наставив дуло на Талавіра.

– Ні! Що ти робиш? Це ж я! Твій брат!

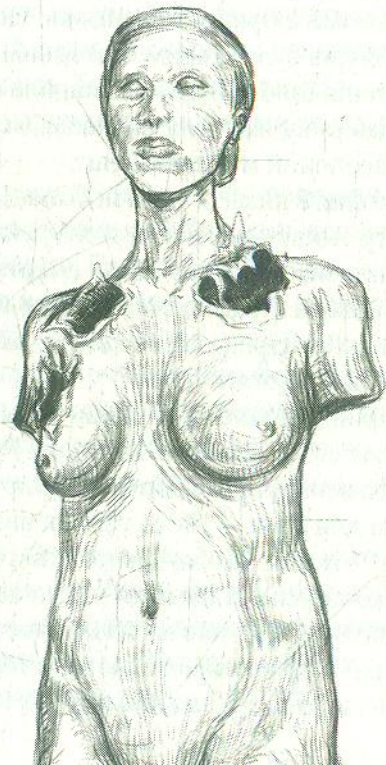
М-14 випустив чергу. Талавір відчув, що падає. Побачив, як завітала жінка. З-під її лап вирвалися іскри, пульсуюче черевце розірвалося, град каміння наклав усе довкола.

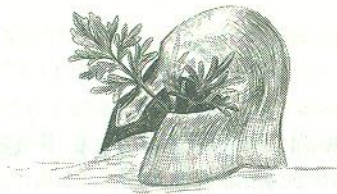
Він прокинувся за кілька годин. А може, минуло кілька років. Навкруги панувала тиша. Перед очима стрибали червоні цятки, у горлі кілком стояв смак солоного заліза. З небом коїлося щось неймовірне. Там, де мали бути зірки, розлилося рожеве марево. Воно мінилося, щоразу складаючись у нові візерунки, наче північне сяйво. Тільки тут, у Кіммеріку, це було неможливо... А потім пішов сніг. Химерний блідо-рожевий сніг. Талавір відчував, як кришталічки сідають на нього, прошивають шкіру, врізаються в кожну клітинку. Проникаючи, вони щось у ньому змінювали. Талавір збагнув, що сталося з людьми Шейх-Елі.

Талавір не відчув страху чи загрози. Він навіть спробував зловити «сніжинку» язиком і, на свій подив, відчув гіркий смак солі. А потім – він міг заприсягнутися – почув голоси. І знову заплющив очі.

ЧАСТИНА ПЕРША

КАТАБАЗИС

Талавір. Вільне падіння

— Гей, хабібі, ну-ну, милий, це лише кошмар. — Чийсь палець торкнувся його плеча. Талавір ледве стримався, щоб їх не скинути. — Ну-ну-ну, — Руф говорила з ним, як із дитиною. — Ти на Матері Вітрів. Це просто черговий сон.

Обличчя М-14 розтануло в мареві сну, хоча присмак солі нікуди не подівся. Знайома вібрація механізмів, що ніколи не спали, заспокоїла. Мати Вітрів була старим підводним човном, що тепер силою наукового генія Гавена Белокуна парила над колись духмяними степами Кіммеріку, які після Спалахів, після катастрофи перетворилися на засолений мертвий Дешт.

Станція закректала. З низької стелі побігла цівка іржі. Вони знову набирали висоту. Унизу почалася чергова руйнівна буря. До Спалахів вони були пиловими, а тепер несли смерть — суер, речовину, що змінювала і вбивала. Крізь кругле брудне вікно до маленької кімнати просочувалося сіро-рожеве світло, наче вони й справді були під водою. Талавір потягнувся.

— Ти справді віриш, що колись ця махина ходила по дну океана?

— Так! Я тобі вже сто тисяч разів казала. — Руф різко розвернулася і змусила його втиснутися в бортик. Прикручене до стіни ліжко було завузьким для двох. — Після того як наземну Матір Вітрів спалили засолені — нехай Двобог зжере їхні гнілі душі! — Гавен Белокун молитвою змусив підводний човен зависнути в повітрі. Завдяки йому навіть суер не має над нами достатньої сили. У нас є ще п'ять хвилин. — Руф кінчиками пальців торкнулася його оголеної спини, певно, вважаючи, що кожен урок треба закріплювати

сексом. У доторку відчувалася заздрість до його ідеального, не підвладного мутаціям тіла. Руф маніакально боялася змін, які спричиняв суер. Та вона помилялася. Попри те що Станція висіла в повітрі, суер проникав навіть сюди.

За кілька місяців перебування на Матері Вітрів волосся на голові Руф змінилося на блакитне пір'я. Вона казала: «Це краще, ніж жерти мертвечину чи залишитися без шкіри, як деякі мутанти внизу. А зміни після першої дози сповільнюються». У це вірили на Матері Вітрів. Тому намагалися не схоплювати додаткових доз: не потрапляти під суерну бурю та не залишати підводний човен.

Як показали численні експерименти з живими організмами, концентрація суеру на землі та в повітрі була різною. Якщо людину з Дешту підіймали на Матір Вітрів, то вона втрачала суер. І це призводило до нових мутацій, іноді смертельних. Але це були лише загальні правила. Дехто не припиняв змінюватися й упродовж усього життя на Станції. Руф іще не знала, чи пощастило їй.

— Ти не змінюєшся. Так довго на Станції — і жодного прояву, — пробуркотіла Руф, проводячи пальцями по рельєфних м'язах Талавіра.

Він перехопив руку, підніс до губ і повернув на її голе стегно.

— Не тільки не змінився, але й прокинувся в чудовій формі, і це після кількарічної коми! Суер мене любить.

Талавір спустив ноги з ліжка, витяг із купи одягу свій комбінезон і став одягатися. Іноді в кошмарах йому приходили спогади про перші години після пробудження. Вони були наповнені болем. І це дивувало, позаяк Талавір точно пам'ятав момент, коли почув голос Гавена Белокуна, розплющив очі й легко встав із ліжка. Він почувався прекрасно, немов проспав нормальну ніч, а не понад десять років.

Руф незадоволено хмикнула. А вже за мить водила тонкими пальцями по своїй шкірі. Темні від кнi нігті вправно пробігли по сідниці, торкнулися западини під коліном і повільно поповзли внутрішньою поверхнею стегна. Пальці мали мету.

Але Талавіру було не до того.

— Що сьогодні сталося? Я чув гулання. І ти не поспішаєш мене відпустити.

Руф в останній спробі вигнула спину, демонструючи западинки над сідницями, і потягнулася по одяг.

— Може, і сталося. Сфена зараз постійно на містку. Але мене не шукали. Вона знає, що я пішла до тебе, хабібі.

«Бо ти маєш за мною стежити», — подумки закінчив Талавір, який розумів причину цікавості до нього. Він потрапив під суер, роки проспав на Матері Вітрів, а потім прокинувся без жодної зміни, наче нічого й не сталося. Для науки він був цінний екземпляр. Талавіру не подобалася ця думка, бо він хотів, щоб у ньому бачили насамперед відданого Старшого Брата, воїна Двобога. Він розвернувся до Руфі і якомога спокійніше запитав:

— Знову напали на гуманітарний конвой? Потвори?

Офіційно люди в Дешті значилися зміненими, самі себе вони кликали засоленими, але рідко хто на Матері Вітрів називав мутонних інакше, ніж потворами.

— А-а-а! — Руф загрозово помахала пальчиком.

Усі спроби Талавіра витягти з неї більше інформації наштовхувалися на цей жест. Замість одягатися, Руф підійшла до крихітного дзеркала, яке ховала за портретом лідера Старших Братів і живого пророка — Язика Двобога. Гріх самозамилування вважався одним із найсерйозніших, а тому дзеркала були заборонені.

— А я не скажу Белокуну, що ти порушуєш Догмат і чиниш харамам, — посміхнувся Талавір і показав на блискучу поверхню.

Руф роблено посміхнулась у відповідь. Вона належала до Зіниць — служби розвідки Матері Вітрів, які мали нечувані свободи, порівняно з іншими Братами на станції. Зіниці могли фарбувати волосся й нігті червоною кною, проколювати вуха, носити яскраві хустки, неначе потвори з долу, і, що вражало найбільше, вживати юшан — наркотик із модифікованого суером полину. Але навіть для неї звинувачення в гріховній любові до себе могли спричинити серйозні проблеми. Талавір більше жартував, ніж погрожував, але Руф сприйняла слова за чисту монету.

— Щось сталося внизу. — Руф швидко сховала дзеркальце, напружила лоба й по складах вимовила незнайоме слово: — Ек-стра-ор-ди-нар-не. Перша Зіниця Сфена отримала повідомлення. Вони навіть посварилися з Белокуном. І це не через бурю. Звечора всі на вухах. Тільки я тобі не казала.

Талавіру хотілося дізнатися подробиці, але під стелею тривожно заблимав червоний вогник. Наближався час молитви.

Він нахилився до одягу, щоб передати його Руфі. Він не помилювався в передчуттях. Щось сталося. Ось чому Белокун досі не викликав його на традиційну розмову. Із розхристаних кишень жіночого комбінезона із дзенькотом вивалився на підлогу різний дріб'язок. Руф заметушилася, кинулася збирати.

— І як вони постійно розстібаються?

— Легко, якщо нехтувати Догматом і не задракувати одяг на всі гудзики. З іншого боку, як іще гарній жінці демонструвати якомога більше свого привабливого тіла? — Талавір підібрав зв'язку магнітних ключів, дістав з-під ліжка помаду й навіть повернув паличку юшану. Руф ледь устигла її сховати. З динаміків загриміли перші ноти гімну Двобога. Він лунав що кілька годин і був обов'язковим до виконання для всіх, хто перебував на борту підводного човна.

Талавір поблажливо похитав головою, спостерігаючи, як Руф осмикує одяг, поправив свій і затягнув:

Я Старший Брат, я гвинт Старших Братів, я пес Старших Братів.

Я воля Двоголового Бога і його Язика.

Старші Брати — перші з обраних. Ми — хранителі пам'яті,
ми єдині знаємо правду.

Священний вогонь Двоголового Бога омие землю, і краці,
сильніші повстануть на місці слабких і слабкодушних.

Старші Брати будуть усюди. Слався, Двобоже, і Язык твій.

Слався! Слався! Слався!

«Ми — хранителі пам'яті, ми єдині знаємо правду». Ці слова знову нагадали Талавіру про вранішній кошмар. Він подумав про